

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 289/2567

บริษัท อ. โจทก์ บริษัท ม. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 204, ป.พ.พ. มาตรา 341, ป.พ.พ. มาตรา 379, ป.พ.พ. มาตรา 391

ย่อ / หลักกฎหมาย

หลังครบกำหนดเวลาตามสัญญาแล้ว จำเลยยังก่อสร้างอาคารไม่แล้วเสร็จ โดยจำเลยยังคงส่งมอบงานเป็นรายงวด และโจทก์ก็ตรวจรับมอบงานเป็นรายงวดพร้อมทั้งอนุมัติจ่ายค่าจ้างให้แก่จำเลยเป็นรายงวดด้วย พฤติการณ์เช่นนี้แสดงว่าโจทก์และจำเลยได้แสดงเจตนามิได้ถือเอากำหนดระยะเวลาส่งมอบงานตามสัญญาเป็นสาระสำคัญอีกต่อไปหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ข้อสัญญาที่เกี่ยวกับการส่งมอบงานล่าช้าไม่แล้วเสร็จตามที่ระบุไว้ในสัญญา คู่สัญญาต่างมีเจตนาให้ข้อสัญญาดังกล่าวระงับไป ไม่ถือเป็นการผิดสัญญา จนกว่าจะมีการกำหนดระยะเวลาใหม่ให้จำเลยก่อสร้างและส่งมอบงานให้แล้วเสร็จ ตามข้อตกลงของสัญญาระบุว่าให้โจทก์คืนหนังสือค้ำประกันธนาคารที่จำเลยวางไว้เป็นหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา ภายใน 30 วัน หลังจากจำเลยพ้นภาระผูกพันตามสัญญา และจำเลยตกลงรับประกันผลงานมีกำหนด 12 เดือน นับจากวันรับมอบงาน แต่ขณะโจทก์ฟ้องคดีนี้ได้พ้นกำหนดระยะเวลาที่จำเลยตกลงรับประกันผลงานแล้ว ประกอบกับหนังสือค้ำประกันธนาคารที่จำเลยวางไว้เป็นหลักประกันนั้นได้หมดอายุลง แต่จำเลยไม่ได้นำหนังสือค้ำประกันธนาคารฉบับใหม่มาเปลี่ยน ด้วยเหตุนี้หนังสือค้ำประกันธนาคารย่อมสิ้นภาระผูกพันแล้ว โจทก์ไม่อาจบังคับชำระหนี้จากหนังสือค้ำประกันธนาคารฉบับดังกล่าวได้ กรณีไม่มีเหตุที่โจทก์จะยึดถือหนังสือค้ำประกันธนาคารที่จำเลยวางไว้เป็นหลักประกัน ต้องคืนให้แก่จำเลย โจทก์และจำเลยต่างฝ่ายต่างมีวัตถุประสงค์เหมือนกันเป็นอย่างเดียวกัน คือ หนี้เงิน เพื่อความสะดวกแก่การบังคับคดี ศาลย่อมนำหนี้เงินที่โจทก์และจำเลยต้องชำระแก่กันมาหักกลบลบหนี้กันได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 140,684,258.45 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การและฟ้องแย้งขอให้ยกฟ้อง และบังคับโจทก์ชำระเงิน 55,245,223.66 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินจำนวนดังกล่าวนับแต่วันฟ้องแย้งเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้คืนหนังสือค้ำประกันธนาคาร ก. เลขที่ 59 – 42 – xxxx – x ลงวันที่ 24 มิถุนายน 2559 วงเงิน 9,737,000 บาท ให้แก่จำเลย หากคืนไม่ได้ให้ชำระเงิน 9,737,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่จำเลย โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งขอให้ยกฟ้องแย้ง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้โจทก์ชำระเงิน 1,053,458.28 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2562 ซึ่งเป็นวันฟ้องแย้งเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่จำเลย และให้โจทก์คืนหนังสือค้ำประกันธนาคาร ก. ฉบับลงวันที่ 24 มิถุนายน 2559 แก่จำเลย คำขออื่นของจำเลยให้ยก ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองฝ่ายให้เป็นพับ โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยใช้ค่าเสียหาย 2,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 6 พฤศจิกายน 2561) เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564

เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้โจทก์ชำระเงิน 10,531,038.90 บาท พร้อมดอกเบี้ย
อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องแย้ง (ฟ้องแย้งวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2562)
เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564
เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่จำเลย ทั้งนี้ อัตราดอกเบี้ยให้ปรับเปลี่ยนลดลงหรือเพิ่มขึ้นได้ตาม
พระราชกฤษฎีกาซึ่งตราขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 ที่แก้ไขใหม่ บวกด้วย
อัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์และจำเลยขอ นอกจากนี้
แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนฟ้องและฟ้องแย้งทั้งสองศาลให้
เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่า
เมื่อประมาณปี 2558 โจทก์เช่าที่ดินของการรถไฟแห่งประเทศไทย ตั้งอยู่ริมทางรถไฟสายวงเวียน
ใหญ่ เพื่อก่อสร้างโครงการ ล. โครงการดังกล่าวจะมีการก่อสร้างอาคารประกอบด้วย
อาคารพลาซ่า (Mall) อาคาร ค. 2 อาคาร อาคารเมนสตรีท (Mainstreet) 6 อาคาร และอาคารไพโร
ม (Prime) 6 อาคาร วัตถุประสงค์เพื่อนำอาคารออกให้บุคคลภายนอกเช่าเป็นสถานที่พักอาศัยหรือ
ทำการพาณิชย์ วันที่ 9 มีนาคม 2559 โจทก์ตกลงว่าจ้างจำเลยก่อสร้างอาคาร ค. และอาคาร
พลาซ่า เป็นการว่าจ้างก่อสร้างงานโครงสร้าง งานสถาปัตยกรรมและงานระบบประกอบอาคารใน
โครงการ ล. ตกลงจ่ายค่าจ้างเป็นเงิน 194,740,000 บาท รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม โจทก์ชำระค่าจ้างให้
แก่จำเลยตามปริมาณงานที่ทำแล้วเสร็จในแต่ละงวด คำนวนจากราคาต่อหน่วยตามรายการที่ระบุ
ไว้ในใบเสนอราคาหรือใบแสดงปริมาณงานและราคาวัสดุ (BOQ) เมื่อการส่งมอบงานสมบูรณ์ โจทก์
จะชำระค่าจ้างให้แก่จำเลย แต่ไม่ตัดสิทธิโจทก์ตามสัญญาหรือตามกฎหมายที่จำเลยจะต้อง
รับผิดชอบในงานที่ส่งมอบ และมีข้อตกลงให้โจทก์หักเงินประกันผลงานไว้ในอัตราร้อยละ 5 จาก
ค่าจ้างแต่ละงวดที่จำเลยมีสิทธิได้รับ จะคืนเงินประกันผลงานให้แก่จำเลยเมื่อหลุดพ้นภาระผูกพัน
ตามสัญญา กำหนดงานก่อสร้างอาคาร ค. แล้วเสร็จภายในวันที่ 31 ตุลาคม 2559 อาคารพลาซ่า
แล้วเสร็จภายในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2560 หากส่งมอบงานล่าช้ายินยอมให้โจทก์ว่าจ้าง
บุคคลภายนอกทำงานก่อสร้างแทนจำเลย จำเลยยินยอมชำระค่าปรับอัตราร้อยละ 0.1 ต่อวัน แต่
ไม่เกินร้อยละ 10 ของมูลค่างานก่อสร้างทั้งหมด ค่าปรับผู้ควบคุมงานวันละ 15,000 บาท ค่าปรับ
Mile Stone ร้อยละ 0.5 ของมูลค่างานทั้งหมด และชำระค่าเสียหายอันเกิดจากการทำงานล่าช้าอีก
ส่วนหนึ่ง โจทก์มีสิทธินำเงินค่าปรับ ค่าเสียหาย ไปหักออกจากเงินค่าจ้างหรือเงินประกันผลงาน
หรือจากหลักประกันสัญญาได้ โดยจำเลยต้องนำหนังสือคำประกันธนาคารมาวางเป็นหลักประกัน
การปฏิบัติตามสัญญาวงเงินร้อยละ 5 ของมูลค่างานตามสัญญาจ้าง โจทก์จะคืนหลักประกันให้แก่
จำเลยภายใน 30 วัน หลังจากพ้นภาระตามสัญญา หากงานก่อสร้างที่โจทก์ได้รับมอบจากจำเลยมี
ความชำรุดบกพร่องภายในระยะเวลาที่ระบุไว้ในสัญญาหรือภายในระยะเวลาการรับประกันความ
ชำรุดบกพร่องนับจากวันที่โจทก์ออกหนังสือรับรองผลงานแล้วเสร็จ จำเลยต้องแก้ไขความชำรุด
บกพร่องให้เรียบร้อยด้วยค่าใช้จ่ายของจำเลย หากไม่ดำเนินการ โจทก์มีสิทธิแก้ไขหรือจ้างบุคคล
อื่นแก้ไขโดยจำเลยเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย และโจทก์มีสิทธิหักเอาจากหลักประกันหากยังขาดอยู่
จำเลยต้องรับผิดชอบส่วนที่ขาดให้แก่โจทก์ หากจำเลยปฏิบัติผิดสัญญาข้อใดข้อหนึ่งหรือมีเหตุทำให้
โจทก์เห็นว่าจำเลยจะทำงานไม่แล้วเสร็จภายในกำหนด หรือจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์
หรือทำงานก่อสร้างล่วงหน้าแล้วเสร็จตามสัญญา โจทก์มีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้ โจทก์ส่งมอบ
พื้นที่การก่อสร้างให้แก่จำเลยตามสัญญา จำเลยก่อสร้างอาคาร ค. และอาคารพลาซ่ามีการเบิกเงิน
ค่างวดงานไปจากโจทก์ 30 งวด งานในงวดที่ 30 คิดค่าจ้างเป็นเงิน 5,971,546.30 บาท จำเลย

ก่อสร้างงานเพียงบางส่วน งานบางส่วนโจทก์ว่าจ้างบุคคลภายนอกทำแทน และงานบางส่วนโจทก์เป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการซื้อวัสดุอุปกรณ์สำหรับก่อสร้าง หักกลบกันแล้วคงเหลือเงินค่าจ้างงวดที่ 30 ที่จำเลยมีสิทธิได้รับเพียง 1,236,432.77 บาท ตามรายการเบิกเงินค่าจ้างในงวดที่ 30 จำเลยก่อสร้างงานล่าช้าและงานก่อสร้างมีความชำรุดบกพร่องไม่ได้มาตรฐาน โจทก์เร่งรัดให้จำเลยก่อสร้างงานให้แล้วเสร็จตามสัญญาและให้แก้ไขงานที่ชำรุดบกพร่อง แต่จำเลยไม่สามารถทำงานให้แล้วเสร็จตามสัญญา โจทก์จึงว่าจ้างผู้รับเหมารายอื่นทำงานก่อสร้างแทนจำเลย ได้แก่ งานระบบไฟฟ้า งานระบบสุขาภิบาล งานระบบปรับอากาศ เป็นต้น รวมทั้งโจทก์ได้จัดซื้อวัสดุอุปกรณ์สำหรับการก่อสร้างมาติดตั้ง โจทก์ว่าจ้างผู้รับเหมารายอื่นก่อสร้างงานจนแล้วเสร็จในวันที่ 20 กันยายน 2560 การที่จำเลยก่อสร้างงานไม่แล้วเสร็จภายในกำหนด ถือว่าจำเลยเป็นฝ่ายผิดสัญญา โจทก์มีหนังสือบอกเลิกสัญญาแจ้งไปยังจำเลยเมื่อวันที่ 24 สิงหาคม 2561 การปฏิบัติผิดสัญญาของจำเลยก่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ โจทก์ใช้สิทธิตามสัญญาเรียกค่าปรับและค่าเสียหายจากจำเลย กล่าวคือ ค่าปรับการส่งมอบงานล่าช้าอัตราร้อยละ 0.1 ต่อวัน ไม่เกินร้อยละ 10 ของมูลค่างานตามสัญญาจ้าง คิดเป็นค่าปรับวันละ 194,740 บาท นับจากวันครบกำหนดตามสัญญาถึงวันที่ 20 กันยายน 2560 เป็นเงินค่าปรับ 19,474,000 บาท ค่าปรับผู้ควบคุมงานวันละ 15,000 บาท รวมภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นวันละ 16,050 บาท นับจากวันครบกำหนดการส่งมอบงานอาคารพลาซ่าคือวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2560 ถึงวันที่ 20 กันยายน 2560 เวลา 204 วัน เป็นเงิน 3,274,200 บาท โจทก์จ่ายค่าจ้างบุคลากรเข้าไปทำงานแทนจำเลยเดือนละ 554,000 บาท นับแต่เดือนกุมภาพันธ์ 2560 ถึงวันที่ 20 กันยายน 2560 เวลา 7 เดือน เป็นเงิน 3,878,000 บาท ตามรายชื่อบุคลากรและตารางคำนวณค่าจ้างบุคลากร งานที่จำเลยก่อสร้างไว้มีความชำรุดบกพร่อง โจทก์ว่าจ้างบุคลากรเข้าไปดูแลงานที่ชำรุดบกพร่องซึ่งโจทก์ต้องทำการซ่อมแซมนับจากวันที่ 20 กันยายน 2560 ซึ่งเป็นวันที่การก่อสร้างแล้วเสร็จ ถึงวันครบกำหนดรับประกันผลงาน 12 เดือน คือวันที่ 20 กันยายน 2561 รวม 11 เดือน เดือนละ 317,290.91 บาท รวมเป็นเงิน 3,490,200 บาท ตามรายชื่อบุคลากรและตารางคำนวณค่าจ้างบุคลากร จำเลยก่อสร้างงานล่าช้าเป็นเหตุให้โจทก์ไม่สามารถนำอาคารพลาซ่าไปใช้ประโยชน์ได้ตามวัตถุประสงค์ของโครงการ พื้นที่ในอาคารพลาซ่าคิดเป็น 17,381 ตารางเมตร สามารถนำออกให้เช่าได้ไม่น้อยกว่าเดือนละ 5,201,600 บาท จำเลยต้องชดเชยค่าเสียหายดังกล่าวให้แก่โจทก์นับแต่วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2560 ถึงวันฟ้อง เป็นเวลา 20 เดือน คิดเป็นเงิน 104,032,000 บาท ตามรายการสรุปค่าเสียหายพื้นที่อาคารพลาซ่าและเป็นเหตุให้โจทก์ไม่สามารถนำอาคาร ค. ไปใช้ประโยชน์ได้ตามวัตถุประสงค์ของโครงการ อาคาร ค. มี 14 ห้อง สามารถนำออกให้เช่าได้ไม่น้อยกว่าเดือนละ 29,239.72 บาท ต่อห้อง คิดเป็นเงิน 409,356.11 บาท ต่อเดือน จำเลยต้องชดเชยค่าเสียหายดังกล่าวให้แก่โจทก์นับตั้งแต่วันที่ 31 ตุลาคม 2559 ถึงวันฟ้อง เป็นเวลา 24 เดือน คิดเป็นเงิน 9,824,546.64 บาท ตามรายการสรุปค่าเสียหายพื้นที่อาคาร ค. งานที่จำเลยก่อสร้างไว้มีความชำรุดบกพร่อง โจทก์ซ่อมแซมงานชำรุดบกพร่องบางส่วนและว่าจ้างบุคคลภายนอกซ่อมแซมบางส่วน เสียค่าใช้จ่ายเป็นเงิน 4,356,084.63 บาท ตามรายการสรุปงานชำรุดบกพร่องรวมค่าเสียหายที่จำเลยต้องชำระแก่โจทก์เป็นเงิน 148,329,031.27 บาท โจทก์หักเงินประกันผลงานร้อยละ 5 จากค่าจ้างที่จำเลยมีสิทธิได้รับแต่ละงวดรวมเป็นเงิน 6,408,340.05 บาท และจำเลยมีสิทธิได้รับเงินค่าจ้างงวดที่ 30 หลังจากหักค่าใช้จ่ายแล้วเป็นเงิน 1,122,698.85 บาท โจทก์ออกเช็คชำระเงินค่าจ้างงวดที่ 30 ให้แก่จำเลยตามเช็ค แต่จำเลยยังไม่ได้รับเช็คไปจากโจทก์ โจทก์นำเงินประกันผลงานและเงินค่าจ้างงวดที่ 30

ไปหักออกจากค่าเสียหายทั้งหมด คงเหลือค่าเสียหายที่จำเลยต้องรับผิดชอบต่อโจทก์เป็นเงิน 140,684,258.45 บาท สำหรับเงินค่าจ้างงานในงวดที่ 31 เป็นเงิน 5,005,094.02 บาท ค่าจ้างงานในงวดที่ 32 เป็นเงิน 34,944,351.19 บาท จำเลยไม่ได้เป็นผู้ทำงานดังกล่าวโจทก์ไม่เคยตรวจรับมอบงานทั้งสองงวดดังกล่าวจากจำเลย เนื่องจากโจทก์ว่าจ้างบุคคลภายนอกทำงานแทนจำเลย และบางส่วนโจทก์เป็นผู้จัดซื้อวัสดุด้วยตนเอง โจทก์จึงไม่ต้องชำระค่าจ้างงวดที่ 31 และงวดที่ 32 พร้อมภาษีมูลค่าเพิ่มให้แก่จำเลย เงินประกันผลงานที่โจทก์หักไว้ 6,408,340.05 บาท โจทก์นำไปหักชำระค่าซ่อมแซมงานที่ชำรุดบกพร่องอันเกิดจากการก่อสร้างของจำเลย ปัจจุบันความชำรุดบกพร่องยังคงปรากฏให้เห็น โจทก์มีสิทธินำเงินดังกล่าวไปชำระค่าซ่อมแซมงาน ไม่จำเป็นต้องคืนให้แก่จำเลย ส่วนหนังสือคำประกันธนาคาร ก. วงเงิน 9,737,000 บาท โจทก์มีสิทธิยึดไว้เนื่องจากงานก่อสร้างยังอยู่ในระยะเวลาการรับประกันผลงาน จำเลยยังไม่พ้นภาระผูกพัน จำเลยนำสืบว่าเมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2559 จำเลยตกลงทำสัญญารับจ้างก่อสร้างงานโครงสร้าง งานสถาปัตยกรรม และงานระบบประกอบอาคารในโครงการตามฟ็องโดยตกลงรับจ้างก่อสร้างอาคาร ค. และอาคารพลาซ่าให้แก่โจทก์ ในราคา 194,740,000 บาท จำเลยเข้าไปทำงานก่อสร้างตั้งแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2559 สัญญาว่าจ้างก่อสร้างระหว่างโจทก์กับจำเลยมีการจัดทำขึ้นภายหลัง เงื่อนไขที่กำหนดในสัญญาจ้างโจทก์เป็นผู้กำหนดเองทั้งสิ้น การก่อสร้างอาคาร ค. และอาคารพลาซ่า เกิดความล่าช้าเนื่องจากโจทก์ส่งมอบพื้นที่ก่อสร้างให้จำเลยล่าช้า สืบเนื่องมาจากโจทก์เป็นผู้ตอกเสาเข็มด้วยตนเอง แต่เสาเข็มที่โจทก์ตอกมีปัญหาการเอียงศูนย์ต้องทำการแก้ไข เป็นเหตุให้จำเลยเข้าไปเทฐานรากได้เพียงบางส่วนจำเลยไม่สามารถเข้าไปเทฐานรากเสาเข็มที่มีการแก้ไขปัญหาเอียงศูนย์ได้ ต่อมาในวันที่ 9 มิถุนายน 2559 โจทก์เปลี่ยนแปลงแก้ไขเพิ่มเติมงานก่อสร้าง โดยมีการตอกเสาเข็มเพิ่ม 40 ต้น จำเลยต้องรอแบบขยายรากฐาน และโจทก์แก้ไขเพิ่มเติมงานลิฟต์โดยสารเป็น 65 ฐาน ทำให้งานก่อสร้างมีความล่าช้าออกไป วันที่ 7 กรกฎาคม 2559 จำเลยทำหนังสือแจ้งไปยังโจทก์เพื่อขอขยายระยะเวลาการก่อสร้างออกไป 45 วัน เนื่องจากมีการแก้ไขฐานรากอันเกิดจากปัญหาเสาเข็มเอียงศูนย์ ระหว่างงานก่อสร้างมีความล่าช้าเกิดขึ้นจากโจทก์หลายประการ ในวันที่ 29 กันยายน 2559 มีการประชุมระหว่างโจทก์กับจำเลยโจทก์เสนอให้จำเลยขอขยายระยะเวลาการก่อสร้างเป็นงาน ๆ ไป จำเลยทำหนังสือถึงโจทก์เพื่อขอขยายระยะเวลาการก่อสร้างออกไป 60 วัน เนื่องจากโจทก์เปลี่ยนแปลงแบบการก่อสร้าง จำเลยทำหนังสือถึงโจทก์เพื่อขอขยายระยะเวลาการก่อสร้างออกไป 45 วัน เนื่องจากโจทก์เปลี่ยนแปลงฐานรากโดยตอกเสาเข็มอาคารพลาซ่าเพิ่ม 40 ต้น บริเวณลิฟต์โดยสาร 25 ต้น รวมเป็น 65 ต้น จำเลยทำหนังสือถึงโจทก์เพื่อขอขยายระยะเวลาการก่อสร้างออกไปอีก 30 วัน รวมเป็น 90 วัน ขณะจำเลยทำงานก่อสร้างวันที่ 8 เมษายน 2559 ถึงวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2560 โจทก์แก้ไขเปลี่ยนแปลงงานก่อสร้างรวม 12 ครั้ง ต่อมาวันที่ 10 มีนาคม 2560 ถึงวันที่ 27 มิถุนายน 2560 โจทก์มีหนังสือสั่งแก้ไขงานก่อสร้างรวม 11 ครั้ง มีทั้งงานเพิ่มและงานลดการก่อสร้างล่าช้าจึงไม่ได้เกิดจากความผิดของจำเลย หลังจากจำเลยทำหนังสือขอขยายระยะเวลาการก่อสร้างไปยังโจทก์ โจทก์ไม่เคยโต้แย้งยังคงให้จำเลยทำงานก่อสร้างเรื่อยมา ทั้งงานก่อสร้างตามสัญญาและงานก่อสร้างเพิ่มเติม แม้จะล่วงเลยระยะเวลาการก่อสร้างที่กำหนดไว้ในสัญญาแล้วก็ตามการเบิกค่าจ้างในแต่ละงวดงานโจทก์ชำระค่าจ้างให้แก่จำเลยล่าช้า ส่งผลให้การทำงานของจำเลยไม่เป็นไปตามแผนงานเพราะจำเลยต้องนำเงินค่าจ้างที่ได้รับจากโจทก์ไปใช้จ่ายเป็นค่าแรงให้แก่คนงานและค่าวัสดุก่อสร้างเพื่อนำมาก่อสร้างงานในงวดต่อไปเมื่อโจทก์ชำระค่าจ้างล่าช้า ส่งผลโดยตรงกับงานก่อสร้างของจำเลยที่ต้องล่าช้า

ตามไปด้วยต่อมาวันที่ 20 กรกฎาคม 2560 โจทก์มีหนังสือถึงจำเลยเพื่อเร่งรัดงานก่อสร้างให้แล้วเสร็จภายในวันที่ 30 สิงหาคม 2560 โดยไม่ได้ส่งหนังสือเรียกค่าปรับจำเลยทำงานก่อสร้างแล้วเสร็จตั้งแต่วันที่ 30 สิงหาคม 2560 แต่โจทก์จ่ายค่าจ้างให้แก่จำเลยล่าช้าตั้งแต่งวดที่ 25 ถึงงวดที่ 29 การจ่ายค่าจ้างตามงวดงานดังกล่าวล่วงพ้นระยะเวลาที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้าง โดยที่โจทก์ไม่ได้ใช้สิทธิเรียกค่าปรับจากจำเลย การที่โจทก์จ่ายค่าจ้างให้แก่จำเลยล่าช้าถือเป็นการปฏิบัติผิดสัญญาจำเลยไม่ได้เป็นฝ่ายผิดสัญญา จำเลยจึงไม่ต้องชำระค่าปรับล่าช้า ค่าปรับสำหรับผู้ควบคุมงานและค่าจ้างบุคลากรเข้าไปทำงานแทนจำเลยตามฟ้องให้แก่โจทก์ สำหรับค่าขาดประโยชน์จากการใช้อาคารพลาซ่าและอาคาร ค. โจทก์ไม่มีสิทธิเรียกจากจำเลยเนื่องจากอาคารของโจทก์สามารถขายให้แก่บุคคลภายนอกได้ทั้งโครงการ จำเลยส่งมอบงานก่อสร้างให้แก่โจทก์งวดสุดท้ายเมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2560 โจทก์ค้างชำระค่าจ้างในงวดที่ 30 เป็นเงิน 5,971,546.30 บาท โจทก์ตรวจรับมอบงานเมื่อวันที่ 5 สิงหาคม 2560 ค้างชำระค่าจ้างในงวดที่ 31 เป็นเงิน 5,005,094.02 บาท ซึ่งจำเลยส่งมอบงานเมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2560 แต่โจทก์ไม่ตรวจรับมอบงาน ค้างชำระค่าจ้างในงวดที่ 32 ซึ่งเป็นงานตามสัญญางานเพิ่ม งานลด เป็นเงิน 34,944,351.19 บาท จำเลยส่งมอบงานให้แก่โจทก์แล้ว แต่โจทก์ไม่ยอมรับมอบงาน จำเลยทวงถามให้โจทก์ชำระค่าจ้างในงวดที่ 30 ถึงงวดที่ 32 แต่โจทก์เพิกเฉย วันที่ 23 กรกฎาคม 2561 จำเลยทำหนังสือแจ้งบอกเลิกสัญญาไปยังโจทก์ จำเลยไม่ได้ทำงานชำระคบกพร่องจึงไม่ต้องรับผิดชอบชำระค่าจ้างบุคลากรเข้าไปดูแลงานที่ชำระ และค่าซ่อมแซมแก้ไขงานที่ชำระคบกพร่องตามฟ้องให้แก่โจทก์ การบอกเลิกสัญญาของโจทก์เป็นไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากโจทก์เป็นฝ่ายผิดสัญญาและจำเลยใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาไปยังโจทก์แล้วจึงเป็นการบอกเลิกสัญญาหลังจากสัญญาสิ้นสุดลงแล้ว เมื่อโจทก์เป็นฝ่ายผิดสัญญาจึงต้องชำระเงินให้แก่จำเลย ได้แก่ ค่าจ้างงานงวดที่ 30 ถึงงวดที่ 32 ภาษีมูลค่าเพิ่มเงินประกันผลงาน รวมเป็นเงิน 55,245,223.66 บาท ตามฟ้องแย้ง พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี สัญญาจ้างระหว่างโจทก์กับจำเลยสิ้นสุดลงแล้ว จำเลยพ้นภาระข้อผูกพันตามสัญญา โจทก์มีหน้าที่คืนหนังสือค้ำประกันธนาคาร ก. เลขที่ 59 – 42 – xxxx – x ลงวันที่ 24 มิถุนายน 2559 วงเงิน 9,737,000 บาท ให้แก่จำเลย พิจารณาแล้วข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติในชั้นนี้ว่า โจทก์และจำเลยเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัด โจทก์มอบอำนาจให้นายไตรจตุ เป็นผู้ดำเนินคดีแทน จำเลยมีนายณัฐ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนเมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2559 โจทก์ว่าจ้างจำเลยก่อสร้างอาคาร ค. และอาคารพลาซ่าในโครงการ ล. ค่าจ้าง 194,740,000 บาท รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม อาคาร ค. กำหนดส่งมอบงานภายในวันที่ 31 ตุลาคม 2559 อาคารพลาซ่ากำหนดส่งมอบงานภายในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2560 จำเลยนำหนังสือค้ำประกันธนาคาร ก. ลงวันที่ 24 มิถุนายน 2559 วงเงิน 9,737,000 บาท วางเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาไว้แก่โจทก์ ตามสัญญามีข้อตกลงให้โจทก์หักเงินประกันผลงานไว้ในอัตราร้อยละ 5 ของค่าจ้างแต่ละงวด โจทก์จ่ายค่าจ้างงานงวดที่ 1 ถึงงวดที่ 29 ให้แก่จำเลยไปครบถ้วนแล้ว แต่ยังไม่ชำระค่าจ้างงวดที่ 30 ถึงงวดที่ 32 โจทก์หักเงินประกันผลงานไว้จากจำเลยคำนวณถึงงวดที่ 30 รวมเป็นเงิน 6,408,340.05 บาท และยังไม่คืนเงินประกันผลงานกับหนังสือค้ำประกันธนาคารให้แก่จำเลย ในส่วนค่างวดงานที่ 30 ซึ่งโจทก์จะต้องจ่ายให้แก่จำเลยเป็นเงิน 1,122,698.85 บาท ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการแรกว่า จำเลยเป็นฝ่ายผิดสัญญาหรือไม่ ตามสัญญาว่าจ้างระบุว่า จำเลยต้องก่อสร้างและส่งมอบงานอาคาร ค. ภายในวันที่ 31 ตุลาคม 2559 และอาคาร

ปลาซา ภายในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2560 แต่ได้ความจากทางนำสืบของโจทก์และจำเลยว่า หลังครบกำหนดเวลาตามสัญญาแล้ว จำเลยยังก่อสร้างอาคารไม่แล้วเสร็จ โดยจำเลยยังคงส่งมอบงานเป็นรายงวด และโจทก์ก็ตรวจรับมอบงานเป็นรายงวดพร้อมทั้งอนุมัติจ่ายค่าจ้างให้แก่จำเลยเป็นรายงวดด้วย เห็นได้จากการส่งมอบงาน ตรวจรับมอบงาน และอนุมัติจ่ายค่าจ้างในงานงวดหลัง ๆ กล่าวคือ งานงวดที่ 25 จำเลยส่งมอบงานซึ่งเป็นใบเบิกผลงานระหว่างวันที่ 21 มกราคม 2560 ถึงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2560 โจทก์ตรวจรับมอบงานและอนุมัติจ่ายค่าจ้างตามเช็คลงวันที่ 3 เมษายน 2560 จำเลยส่งมอบงานซึ่งเป็นใบเบิกผลงานระหว่างวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2560 ถึงวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2560 โจทก์ตรวจรับมอบงานและอนุมัติจ่ายค่าจ้างตามเช็คลงวันที่ 18 เมษายน 2560 จำเลยส่งมอบงานซึ่งเป็นใบเบิกผลงานระหว่างวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2560 ถึงวันที่ 5 มีนาคม 2560 โจทก์ตรวจรับมอบงานและอนุมัติจ่ายค่าจ้างตามเช็คลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 จำเลยส่งมอบงานซึ่งเป็นใบเบิกผลงานระหว่างวันที่ 6 มีนาคม 2560 ถึงวันที่ 20 มีนาคม 2560 โจทก์ตรวจรับมอบงานและอนุมัติจ่ายค่าจ้างตามเช็คลงวันที่ 25 พฤษภาคม 2560 จำเลยส่งมอบงานซึ่งเป็นใบเบิกผลงานระหว่างวันที่ 21 มีนาคม 2560 ถึงวันที่ 5 เมษายน 2560 โจทก์ตรวจรับมอบงานและอนุมัติจ่ายค่าจ้างตามเช็คลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2560 นอกจากนี้งานงวดที่ 30 จำเลยก็ยังส่งมอบงานซึ่งเป็นใบเบิกผลงานระหว่างวันที่ 6 เมษายน 2560 ถึงวันที่ 25 มิถุนายน 2560 และโจทก์ก็ยังตรวจรับมอบงานและอนุมัติจ่ายค่าจ้างตามเช็คลงวันที่ 25 สิงหาคม 2560 เพียงแต่จำเลยโต้แย้งการหักค่าใช้จ่ายในงานงวดที่ 30 จำเลยจึงยังไม่ได้รับเช็คดังกล่าวไปจากโจทก์ พฤติการณ์เช่นนี้แสดงว่าโจทก์และจำเลยได้แสดงเจตนาไม่ได้ถือเอากำหนดระยะเวลาส่งมอบงานตามสัญญาเป็นสาระสำคัญอีกต่อไปหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ข้อสัญญาที่เกี่ยวกับการส่งมอบงานล่าช้าไม่แล้วเสร็จตามที่ระบุไว้ในสัญญา คู่สัญญาต่างมีเจตนาให้ข้อสัญญาดังกล่าวระงับไป ไม่ถือเป็นการผิดสัญญาการที่จำเลยก่อสร้างและส่งมอบงานเมื่อล่วงพ้นระยะเวลาที่ระบุไว้ในสัญญานั้น ไม่อาจถือได้ว่าจำเลยเป็นฝ่ายผิดสัญญา จนกว่าจะมีการกำหนดระยะเวลาใหม่ให้จำเลยก่อสร้างและส่งมอบงานให้แล้วเสร็จ จึงจำต้องพิจารณาว่าคู่สัญญามีการกำหนดระยะเวลาในการให้จำเลยก่อสร้างและส่งมอบงานให้แล้วเสร็จกันใหม่หรือไม่ นายรุ่งโรจน์ ผู้จัดการโครงการดังกล่าว พยานโจทก์เบิกความว่า เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2560 พยานมีหนังสือถึงจำเลยและกรรมการผู้มีอำนาจของจำเลยเกี่ยวกับการเร่งรัดให้ปฏิบัติตามสัญญาว่าจ้างเนื่องจากจำเลยไม่สามารถก่อสร้างให้แล้วเสร็จตามสัญญา โดยให้ฝ่ายจำเลยดำเนินการก่อสร้างให้แล้วเสร็จภายในวันที่ 30 สิงหาคม 2560 นายจักรกฤษณ์ ลูกจ้างจำเลยซึ่งทำหน้าที่จัดทำเอกสารการส่งมอบงวดงานของจำเลยพยานจำเลยเบิกความว่า เมื่อจำเลยทำงานก่อสร้างแล้วเสร็จ ได้ทำหนังสือแจ้งโจทก์ว่าจำเลยได้ส่งมอบงานแล้วเสร็จให้แก่โจทก์เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2560 และนายณัฐ กรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลย พยานจำเลยเบิกความว่า เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2560 โจทก์มีหนังสือแจ้งและเร่งรัดโดยกำหนดให้แล้วเสร็จภายในวันที่ 30 สิงหาคม 2560 จำเลยสามารถก่อสร้างแล้วเสร็จและส่งมอบงานให้แก่โจทก์เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2560 และเบิกความตอบทนายจำเลยถามถึงความว่า โจทก์มีหนังสือแจ้งเร่งรัดให้ปฏิบัติตามสัญญาเป็นฉบับสุดท้าย โดยมีกำหนดให้แล้วเสร็จภายในวันที่ 30 สิงหาคม 2560 จากนั้นจำเลยสามารถดำเนินการก่อสร้างให้แล้วเสร็จและสามารถส่งมอบงานให้แก่โจทก์ได้ภายในกำหนด โดยจำเลยมีหนังสือแจ้งส่งมอบงานไปยังโจทก์เป็นที่เรียบร้อย ซึ่งเป็นการวางบิลในงวดที่ 32 ซึ่งเป็นงวดสุดท้าย เช่นนี้การที่โจทก์แจ้งจำเลยเป็นครั้งสุดท้ายให้ทำงานให้แล้วเสร็จภายในวันที่ 30 สิงหาคม 2560 และจำเลยได้แจ้งโจทก์ว่าได้ส่งมอบงาน

แล้วเสร็จในวันที่ 30 สิงหาคม 2560 ตามที่โจทก์กำหนดมา พฤติการณ์เช่นนี้ถือได้ว่าทั้งโจทก์และจำเลยได้ตกลงกำหนดระยะเวลาใหม่ให้จำเลยก่อสร้างและส่งมอบงานให้แล้วเสร็จภายในวันที่ 30 สิงหาคม 2560 เมื่อพิจารณาจากงานงวดสุดท้ายที่จำเลยส่งมอบแล้ว ปรากฏว่านายไตรจตุ ผู้รับมอบอำนาจโจทก์ พยานโจทก์เบิกความว่า จำเลยไม่สามารถทำการก่อสร้างให้แล้วเสร็จตามระยะเวลาของสัญญา โจทก์ว่าจ้างผู้รับเหมารายอื่นทำการก่อสร้างแทนจำเลยจนแล้วเสร็จเมื่อวันที่ 20 กันยายน 2560 นายรุ่งโรจน์พยานโจทก์เบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่า ที่ฝ่ายจำเลยแจ้งโจทก์ว่าได้ส่งมอบงานก่อสร้างแล้วเสร็จในวันที่ 30 สิงหาคม 2560 นั้น โจทก์มีหนังสือโต้แย้งกลับไปยังจำเลย และนายเกษม ผู้จัดการโครงการของโจทก์ในส่วนงานระบบพยานโจทก์เบิกความตอบทนายโจทก์ถามค้านว่า ที่จำเลยแจ้งโจทก์ว่างานก่อสร้างแล้วเสร็จเมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2560 แต่ปรากฏว่างานก่อสร้างที่จำเลยก่อสร้างนั้นยังไม่แล้วเสร็จ ซึ่งพยานได้มีหนังสือโต้แย้งจำเลยกลับไป คำเบิกความของพยานโจทก์ข้างต้นเจือสมกับคำเบิกความของนายจักรกฤษณ์พยานจำเลยที่ว่า จำเลยทำหนังสือแจ้งโจทก์ว่าได้ส่งมอบงานให้แก่โจทก์เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2560 จากนั้นฝ่ายนายรุ่งโรจน์ผู้จัดการโครงการของโจทก์ได้มีหนังสือโต้ตอบกลับ แม้นายณัฐพยานจำเลยเบิกความตอนหนึ่งว่า จำเลยสามารถก่อสร้างแล้วเสร็จส่งมอบงานให้แก่โจทก์เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2560 แต่นายณัฐเบิกความอีกตอนหนึ่งว่าท้ายที่สุดแล้วทางจำเลยสามารถก่อสร้างแล้วเสร็จส่งมอบงานให้แก่โจทก์ได้ในเดือนกันยายน 2560 อันเป็นการเบิกความไม่อยู่กับร่องกับรอย มีข้อพิรุธ อีกทั้งโจทก์และจำเลยต่างนำสืบว่าโจทก์ไม่ได้ตรวจรับมอบงานงวดสุดท้ายจากจำเลยด้วย ฟังได้ว่างานงวดสุดท้ายที่จำเลยส่งมอบนั้นไม่แล้วเสร็จสมบูรณ์ ในส่วนการจ่ายค่าจ้างของโจทก์นั้นได้ความจากคำเบิกความของนายณัฐพยานจำเลยว่า งานงวดที่ 30 โจทก์ต้องจ่ายค่าจ้างงานงวดนี้ในวันที่ 5 กันยายน 2560 แสดงว่า ณ วันที่ 30 สิงหาคม 2560 โจทก์ยังไม่มีหนี้ที่ถึงกำหนดจ่ายเงินค่าจ้างงานงวดที่ 30 งวดที่ 31 และงวดที่ 32 ซึ่งเป็นงานงวดสุดท้าย จึงยังไม่อาจถือได้ว่า ณ วันที่ 30 สิงหาคม 2560 โจทก์เป็นฝ่ายผิดสัญญาเพราะจ่ายค่าจ้างล่าช้า เมื่อจำเลยส่งมอบงานงวดสุดท้ายที่ไม่แล้วเสร็จตามกำหนดระยะเวลาใหม่ จำเลยจึงเป็นฝ่ายผิดสัญญา ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการต่อมาว่ามี จำเลยต้องรับผิดชอบโจทก์หรือไม่ เพียงใด จากที่วินิจฉัยมาแล้วข้างต้นว่าจำเลยเป็นฝ่ายผิดสัญญา ซึ่งต่อมาโจทก์มีหนังสือบอกเลิกสัญญาแจ้งไปยังจำเลยตามหนังสือบอกเลิกสัญญา ฉบับลงวันที่ 24 สิงหาคม 2561 สัญญาว่าจ้างระหว่างโจทก์กับจำเลยจึงสิ้นสุดลง และโจทก์ย่อมมีสิทธิเรียกให้จำเลยชำระค่าปรับและค่าเสียหายได้ ในส่วนค่าปรับล่าช้ามีกำหนดไว้ในข้อสัญญาว่า ถ้าจำเลยส่งมอบงานล่าช้าต้องถูกปรับ อันเป็นการกำหนดเบี้ยปรับกรณีชำระหนี้ไม่ถูกต้องสมควร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า เป็นกรณีที่จำเลยได้ลงมือทำงานแล้ว แต่ทำไม่เสร็จภายในกำหนด แต่จากที่วินิจฉัยมาแล้วข้างต้นว่าโจทก์ได้กำหนดระยะเวลาใหม่ให้จำเลยส่งมอบงานแล้วเสร็จภายในวันที่ 30 สิงหาคม 2560 ด้วยเหตุนี้โจทก์จึงไม่อาจเรียกค่าปรับล่าช้านับแต่วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2560 ซึ่งเป็นวันครบกำหนดส่งมอบงานอาคารปลาซาตามทีโจทก์นำสืบ คงมีสิทธิเรียกค่าปรับล่าช้านับถัดจากวันที่ 30 สิงหาคม 2560 จนถึงวันที่ 20 กันยายน 2560 รวม 21 วัน สำหรับจำนวนค่าปรับล่าช้าต่อวันนั้น ปรากฏว่าตามข้อตกลงในสัญญากำหนดค่าปรับล่าช้าร้อยละ 0.1 ต่อวัน แต่ไม่เกินร้อยละ 10 ของมูลค่างานทั้งหมด ซึ่งโจทก์ขอคิดค่าปรับล่าช้าเป็นเงิน 194,740 บาท ต่อวันมานั้น เห็นควรกำหนดให้ค่าปรับล่าช้าต่อวันตามที่โจทก์ขอรวมค่าปรับล่าช้าเป็นเงินทั้งสิ้น 4,089,540 บาท ในส่วนค่าปรับสำหรับผู้ควบคุมงานอันเนื่องมาจากจำเลยทำการก่อสร้างล่าช้า ก็มีกำหนดไว้ในข้อสัญญาเช่นเดียวกับค่าปรับล่าช้าและโจทก์คงมีสิทธิ

เรียกค่าปรับสำหรับผู้ควบคุมงานได้นับถนัดจากวันที่ 30 สิงหาคม 2560 จนถึงวันที่ 20 กันยายน 2560 รวม 21 วัน ด้วยเหตุผลเดียวกับที่วินิจฉัยในส่วนค่าปรับล่าช้ามาแล้วข้างต้น สำหรับจำนวนค่าปรับสำหรับผู้ควบคุมงานต่อวันนั้น ก็เห็นควรกำหนดให้ในอัตราวันละ 15,000 บาท ตามข้อตกลงในสัญญา เมื่อรวมภาษีมูลค่าเพิ่มแล้วคิดเป็นค่าปรับสำหรับผู้ควบคุมงานวันละ 16,050 บาท รวมค่าปรับสำหรับผู้ควบคุมงานเป็นเงินทั้งสิ้น 337,050 บาท ในส่วนค่าจ้างบุคลากรเข้าไปทำงานแทนจำเลย เมื่อจำเลยเป็นฝ่ายผิดสัญญา และโจทก์บอกเลิกสัญญาแล้ว สัญญาว่าจ้างดังกล่าวเป็นอันต้องเลิกกันแต่การใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาของโจทก์หากระทบกระทั่งถึงสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายไม่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 391 วรรคสี่ ในข้อนี้ จำต้องพิจารณาเสียก่อนว่าโจทก์ได้รับความเสียหายในการจ่ายค่าจ้างบุคลากรเข้าไปทำงานแทนจำเลยจริงหรือไม่ เพียงใด โจทก์มีนายไตรจิตพยานโจทก์เบิกความได้ว่า การที่จำเลยทำการก่อสร้างงานตามสัญญาล่าช้า ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย โดยโจทก์ต้องจ่ายค่าจ้างบุคลากรเข้าไปทำงานแทนจำเลยรวมเป็นเงินเดือนละ 554,000 บาท นับแต่เดือนกุมภาพันธ์ 2560 จนถึงวันที่ทำการก่อสร้างเสร็จเรียบร้อย คือ วันที่ 20 กันยายน 2560 เป็นเวลา 7 เดือน รวมเป็นเงินที่จำเลยต้องรับผิดชอบในส่วนนี้ 3,878,000 บาท ตามรายชื่อบุคลากรที่เข้าไปทำงานแทนจำเลยและโจทก์ยังมีนายรุ่งโรจน์กับนายเกษมพยานโจทก์ผู้มีส่วนหนึ่งมาเบิกความได้ว่า การที่จำเลยทำการก่อสร้างงานตามสัญญาล่าช้า โจทก์ต้องว่าจ้างบุคลากรเข้าไปทำงานแทนจำเลยจนถึงวันที่ทำการก่อสร้างเสร็จเรียบร้อย โดยนายเกษมพยานโจทก์เบิกความยืนยันว่า พยานเป็นหนึ่งในบุคลากรดังกล่าวที่เข้าไปทำงานแทนจำเลย แม้นายไตรจิตพยานโจทก์จะเบิกความตอบนายจำเลยถามค้านได้ว่า พยานไม่ทราบว่ารายนามคนงานคนใดเป็นบุคลากรที่โจทก์ว่าจ้างทำงานแทนจำเลย ไม่ทราบรายละเอียดว่าจะเป็นค่าจ้างรายเดือนหรือเหมาจ่าย และรายละเอียดว่าบุคลากรแต่ละรายจะได้รับค่าจ้างเท่าใด รวมทั้งไม่ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการทำงานของบุคลากรดังกล่าวว่ามีเช่นไร แต่นายจักรกฤษณ์พยานจำเลยเบิกความตอบนายโจทก์ถามค้านได้ว่า บริษัทจำเลยมีหนังสือลงวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2560 ไปยังโจทก์เพื่อขอความอนุเคราะห์เกี่ยวกับแรงงานในการก่อสร้าง เนื่องจากจำเลยขาดแรงงานไม่สามารถก่อสร้างให้เป็นไปตามสัญญาได้ โดยพยานเป็นผู้ลงลายมือชื่อในหนังสือดังกล่าวนอกจากนี้นายณัฐพยานจำเลยเบิกความตอบนายโจทก์ถามค้านว่าเป็นเอกสารที่จำเลยส่งไปถึงโจทก์เพื่อขอความอนุเคราะห์คนงานเข้ามาช่วยดำเนินการก่อสร้าง อันเจือสมกับคำเบิกความพยานโจทก์ข้างต้นที่ว่า โจทก์ต้องจ้างบุคลากรเข้าไปทำงานแทนจำเลยในช่วงระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2560 ถึงวันที่ 20 กันยายน 2560 เชื่อได้ว่าโจทก์ได้รับความเสียหายในการจ่ายค่าจ้างบุคลากรเข้าไปทำงานแทนจำเลยจริง แต่ในเรื่องความเสียหายส่วนนี้มีเพียงใดนั้น ปรากฏว่าโจทก์ไม่สามารถนำสืบให้เห็นได้ชัดในรายละเอียดลักษณะของงานที่บุคลากรแต่ละคนรับผิดชอบ และค่าจ้างที่บุคลากรแต่ละคนได้รับ ประกอบกับจำเลยแก้ไกว่า ศาลอุทธรณ์กำหนดค่าเสียหายในส่วนนี้เป็นเงิน 2,000,000 บาท เป็นการกำหนดค่าเสียหายแก่โจทก์ที่เหมาะสมแล้ว จึงเห็นควรกำหนดค่าเสียหายในส่วนค่าจ้างบุคลากรเข้าไปทำงานแทนจำเลยเป็นเงิน 2,000,000 บาท ตามที่ศาลอุทธรณ์กำหนดมา ในส่วนค่าจ้างบุคลากรเข้าไปดูแลงานที่ชำรุด นายไตรจิตพยานโจทก์เบิกความได้ว่า งานที่จำเลยก่อสร้างมีความชำรุดบกพร่อง โจทก์ต้องว่าจ้างบุคลากรเข้าไปดูแลงานก่อสร้างที่ชำรุดบกพร่องนับแต่วันที่ก่อสร้างเสร็จเรียบร้อย คือ วันที่ 20 กันยายน 2560 จนถึงวันครบกำหนดระยะเวลาการรับประกันผลงาน (12 เดือน) คือ วันที่ 21 กันยายน 2561 เป็นเงินทั้งสิ้น 3,490,200 บาท ตามรายชื่อบุคลากร

ที่ทำงานซ่อมแซมช่วงรับประกันผลงานและตารางคำนวณค่าจ้าง นายรุ่งโรจน์พยานโจทก์
เบิกความว่า จำเลยก่อสร้างงานชำรุดบกพร่อง โจทก์ต้องว่าจ้างบุคลากรเข้าไปดูแลงานก่อสร้างที่
ชำรุดบกพร่องนับแต่วันที่ได้ก่อสร้างเสร็จเรียบร้อย นายเกษมพยานโจทก์เบิกความว่า พยาน
เป็นหนึ่งในบุคลากรที่เข้าไปดูแลงานก่อสร้างที่ชำรุดบกพร่องนับแต่วันที่ได้ก่อสร้างเสร็จเรียบร้อย
เห็นว่า รายชื่อบุคลากรที่ฝ่ายโจทก์จัดทำขึ้นเป็นเอกสารซึ่งไม่มีการลงลายมือชื่อผู้จัดทำและ
ลายมือชื่อผู้อนุมัติเหมือนดังบ่งชี้ได้ว่าเป็นเอกสารซึ่งไม่มีที่มาอย่างชัดเจน ทำให้เกิดข้อสงสัยว่า
รายชื่อบุคลากรตามเอกสารจะเป็นผู้เข้าไปดูแลงานก่อสร้างที่ชำรุดจริงหรือไม่ และนายไตรจติ
พยานโจทก์เบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่า ค่าจ้างบุคลากรเข้าไปทำงานแทนจำเลยตั้งแต
วันที่ 20 กันยายน 2560 ถึงวันที่ 20 กันยายน 2561 เป็นเงิน 3,490,200 บาทนั้น พยานไม่ทราบ
รายละเอียดว่าบุคลากรดังกล่าวเข้าไปทำงานในส่วนใดพยานไม่ทราบมูลเหตุที่มีการคำนวณค่าจ้าง
ในส่วนนี้ต่อไปอีกเป็นเวลา 1 ปี นับจากวันที่ก่อสร้างแล้วเสร็จ นอกจากนี้โจทก์ไม่มีพยานหลักฐาน
อื่นมาสนับสนุนค่าเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสามปากข้างต้น ไม่เหมือนกับกรณีค่าจ้างบุคลากร
เข้าไปทำงานแทนจำเลยซึ่งโจทก์มีหนังสือของจำเลยที่ขออนุเคราะห์แรงงานจากโจทก์มาแสดง
ประกอบกับจำเลยนำสืบและแก้ฎีกาปฏิเสธค่าเสียหายในส่วนนี้ จากเหตุผลที่วินิจฉัยมาแล้วข้างต้น
ถือได้ว่าพยานหลักฐานโจทก์ที่นำสืบในส่วนค่าจ้างบุคลากรเข้าไปดูแลงานที่ชำรุดนั้นยังไม่มี
ชัดเจนเพียงพอว่าโจทก์ได้รับความเสียหายในส่วนนี้ จึงเห็นควรไม่กำหนดค่าเสียหายในส่วนค่าจ้าง
บุคลากรเข้าไปดูแลงานที่ชำรุดให้แก่โจทก์ ในส่วนค่าขาดประโยชน์จากการใช้อาคารปลาซ่า
เดือนละ 5,201,600 บาท นับจากวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2560 ซึ่งเป็นวันครบกำหนดตามสัญญาถึง
วันฟ้อง รวม 20 เดือน เป็นเงิน 104,032,000 บาท และค่าขาดประโยชน์จากการใช้อาคาร ค.
เดือนละ 409,356.11 บาท นับจากวันที่ 31 ตุลาคม 2559 ซึ่งเป็นวันครบกำหนดตามสัญญาจนถึง
วันฟ้อง รวม 24 เดือน เป็นเงิน 9,824,546.65 บาท ตามที่โจทก์ฟ้องมานั้น เห็นว่า จากที่วินิจฉัยมา
แล้วว่า ทั้งโจทก์และจำเลยไม่ถือระยะเวลาที่ระบุไว้ในสัญญาเป็นสาระสำคัญ โดยตกลงกำหนด
ระยะเวลากันใหม่ให้จำเลยก่อสร้างและส่งมอบงานให้แล้วเสร็จภายในวันที่ 30 สิงหาคม 2560
ดังนั้น โจทก์ย่อมไม่มีสิทธิเรียกค่าขาดประโยชน์จากการใช้อาคารปลาซ่า นับจากวันที่ 28
กุมภาพันธ์ 2560 ถึงวันที่ 30 สิงหาคม 2560 และค่าขาดประโยชน์จากการใช้อาคาร ค. นับจาก
วันที่ 31 ตุลาคม 2559 ถึงวันที่ 30 สิงหาคม 2560 คงมีสิทธิเรียกค่าขาดประโยชน์ทั้งสองรายการ
ได้นับถัดจากวันที่ 30 สิงหาคม 2560 แต่จะถึงช่วงเวลาใดนั้นจำต้องพิจารณาจากพยานหลักฐาน
ในสำนวนเสียก่อน ซึ่งนายไตรจติพยานโจทก์เบิกความได้ความว่า ผู้รับเหมารายอื่นที่โจทก์ว่าจ้าง
ให้มาทำการก่อสร้างแทนจำเลยนั้น ได้ก่อสร้างอาคารแล้วเสร็จเมื่อวันที่ 20 กันยายน 2560 และ
เบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่า งานก่อสร้างอาคารปลาซ่าและอาคาร ค. แล้วเสร็จและส่ง
มอบให้แก่โจทก์เมื่อวันที่ 20 กันยายน 2560 โจทก์จึงสามารถใช้ประโยชน์จากอาคารดังกล่าวได้
อีกทั้งนายเกษม พยานโจทก์เบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่า ทางราชการได้ออกใบอนุญาต
ให้ใช้อาคารปลาซ่าและอาคาร ค. ในช่วงเดือนกันยายน 2560 อันเจือสมกับคำเบิกความของนาย
จักรกฤษณ์ พยานจำเลยที่ว่า ช่วงเดือนกันยายน 2560 มีบุคคลภายนอกเข้าไปใช้บริการแล้ว
เนื่องจากโครงการดังกล่าวได้เปิดโครงการแล้ว เช่นนี้ ในชั้นนี้รับฟังได้ว่าโจทก์ได้รับความเสียหาย
โดยขาดประโยชน์จากการใช้อาคารดังกล่าว นับถัดจากวันที่ 30 สิงหาคม 2560 จนถึงวันที่ 20
กันยายน 2560 ส่วนระยะเวลาภายหลังจากวันที่ 20 กันยายน 2560 จนถึงวันฟ้องที่โจทก์อ้างว่ามี
บุคคลภายนอกจองพื้นที่ในอาคารแล้วมีการขอยกเลิกเป็นจำนวนมาก ทำให้โจทก์ขาดประโยชน์

จากค่าเช่าที่จะได้รับนั้น เห็นว่า ความเสียหายในส่วนนี้โจทก์มิได้นำสืบให้ได้ความชัดเจนว่าที่บุคคลภายนอกยกเลิกการจ้างมีสาเหตุมาจากการก่อสร้างของจำเลยโดยแน่แท้ ซึ่งสาเหตุการยกเลิกการจ้างอาจเกิดจากการก่อสร้างของผู้รับเหมารายอื่นที่โจทก์ว่าจ้างมาก่อสร้างก่อนส่งมอบงานให้แล้วเสร็จแก่โจทก์ หรืออาจมีสาเหตุมาจากการบริหารโครงการของโจทก์ก็เป็นได้ ฟังไม่ได้ว่าโจทก์ได้รับความเสียหายโดยขาดประโยชน์จากการใช้อาคารดังกล่าวนับถัดจากวันที่ 20 กันยายน 2560 จนถึงวันฟ้อง สำหรับจำนวนค่าขาดประโยชน์จากการใช้อาคารปลาซ่าและอาคาร ค. นับถัดจากวันที่ 30 สิงหาคม 2560 ถึงวันที่ 20 กันยายน 2560 นั้น โจทก์นำสืบค่าขาดประโยชน์โดยคิดคำนวณค่าเสียหายเต็มตามจำนวนพื้นที่และจำนวนห้องที่จะให้เช่า แต่โจทก์ก็มิได้นำสืบให้เห็นได้ชัดเจนว่าในช่วงเวลาดังกล่าวมีบุคคลภายนอกมาจองเต็มตามจำนวนพื้นที่และจำนวนห้องที่จะให้เช่า จึงเป็นการคาดการณ์ของโจทก์เอง กรณีอาจมีบุคคลภายนอกมาจองไม่เต็มตามจำนวนพื้นที่และจำนวนห้องดังกล่าวก็เป็นได้ เห็นควรกำหนดค่าขาดประโยชน์จากการใช้อาคารปลาซ่า นับถัดจากวันที่ 30 สิงหาคม 2560 ถึงวันที่ 20 กันยายน 2560 เป็นเงิน 2,550,000 บาท และค่าขาดประโยชน์จากการใช้อาคาร ค. นับถัดจากวันที่ 30 สิงหาคม 2560 ถึงวันที่ 20 กันยายน 2560 เป็นเงิน 200,000 บาท ในเรื่องค่าซ่อมแซมแก้ไขงานที่ชำรุดบกพร่องเป็นเงิน 4,356,084.63 บาทที่โจทก์ขอมาตามรายการงานชำรุดบกพร่อง 14 รายการ นั้น นายรุ่งโรจน์พยานโจทก์เบิกความว่าจำเลยไม่ได้ก่อสร้างงานตามสัญญาจนแล้วเสร็จ ในส่วนงานโครงสร้างและงานสถาปัตยกรรมโจทก์ได้ซื้อวัสดุอุปกรณ์และว่าจ้างผู้รับเหมารายอื่นเข้ามาทำงานแทนจำเลยจนแล้วเสร็จ เช่น งานซ่อมหลังคา Metal Sheet อาคารปลาซ่า งานเก็บอาคารปลาซ่าชั้นใต้ดิน (วางระบายน้ำและท้องพื้น) เป็นต้น นายเกษมพยานโจทก์เบิกความได้ความว่า จำเลยไม่ได้ก่อสร้างงานระบบต่าง ๆ ให้แก่โจทก์จนแล้วเสร็จ โจทก์ได้ซื้อวัสดุอุปกรณ์เกี่ยวกับงานระบบและว่าจ้างผู้รับเหมารายอื่นมาดำเนินการงานระบบแทนจำเลยจนแล้วเสร็จ เช่น งานระบบสุขาภิบาล (หน้าแปลน อุปกรณ์ Pump) งานแก้ไข Defect ระบบสุขาภิบาล อาคารปลาซ่า เป็นต้น นายไตรจิตพยานโจทก์เบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่า มีการตรวจพบความชำรุดบกพร่องรายการต่าง ๆ ภายหลังจากการก่อสร้างเสร็จในวันที่ 20 กันยายน 2560 จึงต้องพิจารณาเสียก่อนว่าความชำรุดบกพร่องดังกล่าวเกิดจากความบกพร่องในการก่อสร้างของจำเลยโดยแน่แท้หรือไม่ เมื่อพิจารณารายการความชำรุดบกพร่องปรากฏว่ามีบางรายการที่มีลักษณะคล้ายกับงานที่โจทก์ว่าจ้างผู้รับเหมารายอื่นเข้ามาทำ กล่าวคือ รายการที่ 2 งานแก้ไข Defect ขอบบกรอบหน้าแปลนของ Pump CWP No.1 มีน้ำรั่วซึมคล้ายกับงานลำดับที่ 4 คือ งานในระบบสุขาภิบาล (หน้าแปลน อุปกรณ์ Pump) ที่โจทก์ว่าจ้างผู้รับเหมารายอื่น อีกทั้งรายการที่ 11 งานแก้ไข Defect ขอบบกรอบแผ่นหลังคา Metal Sheet อาคารปลาซ่ากับอาคาร ค. และรายการที่ 14 งานแก้ไข Defect ขอบบกรอบหลังคา Metal Sheet อาคารปลาซ่ากับอาคาร ค. รวมถึงเหล็กรูปพรรณโครงหลังคาก็คล้ายกับงานลำดับที่ 1 คือ งานซ่อมหลังคา Metal Sheet อาคารปลาซ่า ที่โจทก์ว่าจ้างผู้รับเหมารายอื่น ทำให้เกิดข้อสงสัยว่าความชำรุดบกพร่องตามรายการที่ 2 ที่ 11 และที่ 14 เกิดจากความบกพร่องในการก่อสร้างของจำเลยหรือของผู้รับเหมารายอื่น สำหรับรายการที่ 1 ที่ 5 ถึงที่ 8 เป็นงานแก้ไข Defect ขอบบกรอบน้ำรั่วจากฝนตก ซึ่งนายเกษมพยานโจทก์เบิกความได้ความว่าเมื่อวันที่ 8 เมษายน 2560 พยานมีหนังสือถึงจำเลยและกรรมการผู้มีอำนาจของจำเลยเพื่อเร่งรัดงานระบบระบายน้ำฝน โดยให้จำเลยติดตั้งงานดังกล่าวให้แล้วเสร็จภายในวันที่ 20 เมษายน 2560 มิฉะนั้นโจทก์ขอสงวนสิทธิที่จะนำผู้รับเหมารายอื่นเข้ามาดำเนินการและเบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่า ช่วงต้นปี 2560 พบ

ว่าไม่มีคนงานของจำเลยทำงานอยู่ในพื้นที่ก่อสร้าง อีกทั้งนายรุ่งโรจน์พยานโจทก์เบิกความตอบคำถามดิงว่า จำเลยได้ขนย้ายคนงานออกจากพื้นที่ก่อสร้างเมื่อประมาณเดือนมีนาคม 2560 หลังจากโจทก์เร่งรัดการก่อสร้าง จำเลยก็ส่งคนงานจำนวนน้อยเข้าไปทำงาน แต่งานก็ไม่สมบูรณ์แต่อย่างใด เช่นนี้ทำให้เกิดข้อสงสัยว่ารายการที่ 1 ที่ 5 ถึงที่ 8 ดังกล่าวจะเกิดจากความบกพร่องในการก่อสร้างของจำเลยหรือของผู้รับเหมารายอื่น เมื่อเกิดข้อสงสัยในความชำรุดบกพร่องข้างต้นรวม 8 รายการแล้ว พลอยให้เกิดความสงสัยในความชำรุดบกพร่องที่เหลืออีก 6 รายการไปด้วย ประกอบกับโจทก์มิได้นำสืบให้เห็นโดยชัดเจนว่าความชำรุดรวม 14 รายการ เกิดจากความบกพร่องในการก่อสร้างของจำเลยโดยแน่แท้ จึงยังไม่เห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายในเรื่องค่าซ่อมแซมแก้ไขงานที่ชำรุดบกพร่องตามที่โจทก์ขอมา ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการต่อมามีว่า โจทก์ต้องขอใช้ค่าการงานงวดที่ 31 และที่ 32 ให้แก่จำเลยเป็นเงิน 3,000,000 บาท ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ โจทก์นำสืบและอ้างในฎีกาได้ความทำนองเดียวกันว่า จำเลยไม่ได้ทำงานงวดที่ 31 และที่ 32 ทั้งหมด เนื่องจากโจทก์ได้ว่าจ้างผู้รับเหมารายอื่นทำงานแทนจำเลยและบางส่วนโจทก์เป็นผู้จัดซื้อวัสดุด้วยตนเอง ส่วนจำเลยนำสืบและอ้างในคำแก้ฎีกาได้ความทำนองเดียวกันว่า จำเลยทำงานและส่งมอบงานงวดที่ 31 และที่ 32 ให้แก่โจทก์เมื่อวันที่ 18 และ 30 สิงหาคม 2560 ตามลำดับ ซึ่งนายเกษมพยานโจทก์เบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านได้ความว่า พยานทำหนังสือฉบับลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2560 แจ้งจำเลยเพื่อให้ส่งแบบแปลนงานระบบ จำเลยก่อสร้างงานระบบไปแล้วประมาณร้อยละ 20 โจทก์ว่าจ้างบุคคลภายนอกก่อสร้างงานระบบคิดเป็นร้อยละ 80 นายสุรศักดิ์พยานโจทก์ พนักงานบริษัท ช. ซึ่งเป็นผู้รับเหมารายหนึ่งที่เข้ามาทำงานแทนจำเลยเบิกความว่า งานที่บริษัทดังกล่าวรับผิดชอบต่อจากจำเลยเป็นงานติดตั้งระบบไฟฟ้าสื่อสาร ระบบไฟฟ้าทั่วไป และระบบแจ้งเหตุเพลิงไหม้ เป็นต้น ซึ่งแบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ งานที่จำเลยทำแล้วแต่ยังไม่แล้วเสร็จกับงานที่จำเลยยังไม่ได้เริ่มทำ จำเลยดำเนินการก่อสร้างที่ตนรับผิดชอบไปเพียงร้อยละ 5 นางสาวสายใจพยานโจทก์ ผู้รับเหมารายหนึ่งที่เข้ามาทำงานแทนจำเลยเบิกความว่า พยานเข้าไปทำงานให้แก่โจทก์เพื่อแก้ปัญหาเกี่ยวกับท่อน้ำตัน ท่อน้ำรั่ว และการติดตั้งสุขภัณฑ์ ก่อนที่พยานจะเข้าไปทำงานสุขภัณฑ์ เมื่อประเมินแล้วพบว่าจำเลยก่อสร้างไว้อย่างไม่เรียบร้อย เทียบเป็นอัตราส่วนน่าจะทำได้ประมาณร้อยละ 50 และนายเดชพยานโจทก์ พนักงานบริษัท ท. ซึ่งเป็นผู้รับเหมารายหนึ่งที่เข้ามาทำงานแทนจำเลยเบิกความว่า งาน 8 รายการ เป็นงานที่อยู่ในความรับผิดชอบของจำเลย ซึ่งจำเลยก่อสร้างไว้คิดเป็นประมาณร้อยละ 30 ประกอบกับนายจักรกฤษณ์พยานจำเลยเบิกความตอบทนายโจทก์ถามค้านว่า เป็นงานที่จำเลยต้องดำเนินการภายหลังงานงวดที่ 30 เป็นต้นไป งานลำดับที่ 1 เป็นงานที่จำเลยจัดทำเองแต่จำเลยไม่สามารถดำเนินการได้แล้วเสร็จ สำหรับงานงวดที่ 32 นั้น นายเดชก็เบิกความตอบคำถามค้านและคำถามดิงได้ความว่า งานบางส่วนจำเลยได้ดำเนินการเสร็จแล้ว บางส่วนจำเลยยังไม่มีดำเนินการ จากคำเบิกความของพยานโจทก์และพยานจำเลยข้างต้นบ่งชี้ได้ว่า งานงวดที่ 31 และที่ 32 จำเลยได้ทำงานบางส่วนให้แก่โจทก์แล้วซึ่งจำเลยมีสิทธิได้รับค่าการงานที่จำเลยได้กระทำให้แก่โจทก์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 391 วรรคสาม เมื่อพิจารณาพยานหลักฐานโจทก์และจำเลยประกอบกันแล้ว เห็นควรกำหนดค่าการงานงวดที่ 31 และที่ 32 เป็นเงิน 2,000,000 บาท ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการต่อมามีว่า โจทก์ต้องคืนเงินประกันผลงานให้แก่จำเลยตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ ที่โจทก์อ้างว่า จำเลยไม่ได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้นในส่วนขอให้คืน

เงินประกันผลงาน ศาลอุทธรณ์จึงไม่อาจพิพากษาให้โจทก์คืนเงินประกันผลงานให้แก่จำเลยได้นั้น เห็นว่า ตามอุทธรณ์ของจำเลยมีการกล่าวอ้างถึงเหตุผลว่าโจทก์เป็นฝ่ายผิดสัญญา จำเลยไม่ได้เป็นฝ่ายผิดสัญญา และมีคำขอทนายอุทธรณ์ขอให้ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้โจทก์คืนเงินประกันผลงานให้แก่จำเลยด้วยเช่นนี้ศาลอุทธรณ์ย่อมมีอำนาจพิจารณาและพิพากษาในเรื่องการคืนเงินประกันผลงานได้ข้ออ้างของโจทก์ข้อนี้ไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง กรณีจึงต้องพิจารณาต่อไปว่า มีเหตุที่โจทก์จะต้องคืนเงินประกันผลงานให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า ตามสัญญาว่าจ้างในข้อ 22 วรรคหนึ่ง ระบุว่า ค่าปรับหรือค่าเสียหายซึ่งเกิดขึ้นจากผู้รับจ้างตามสัญญาและผู้ว่าจ้างมีสิทธิหักเอาจากจำนวนเงินค่าจ้างที่ค้างจ่ายหรือจากเงินประกันผลงานของผู้รับจ้างหรือบังคับจากหลักประกันตามสัญญา (ถ้ามี) ก็ได้ และหากไม่เพียงพอ ผู้รับจ้างต้องรับผิดชอบในส่วนที่ขาดอีกส่วนหนึ่งด้วย ตามฟ้องโจทก์ระบุว่าโจทก์หักเงินประกันผลงานไว้รวมเป็นเงิน 6,408,340.05 บาท เมื่อจำนวนเงินค่าปรับและค่าเสียหายที่จำเลยจะต้องรับผิดชอบใช้ให้แก่โจทก์ดังวินิจัยมาแล้วข้างต้นมีมากกว่าจำนวนเงินประกันผลงาน เช่นนี้โจทก์ย่อมมีสิทธินำเงินประกันผลงานจำนวนดังกล่าวมาหักออกจากค่าปรับและค่าเสียหายได้ กรณีจึงไม่มีเหตุที่โจทก์จะต้องคืนเงินประกันผลงาน ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้โจทก์ต้องคืนเงินประกันผลงานให้แก่จำเลยนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้น ปัญหาต้องวินิจัยตามฎีกาของโจทก์ประการสุดท้ายมีว่า โจทก์ต้องคืนหนังสือค้ำประกันธนาคาร ก. แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า ตามข้อตกลงของสัญญาระบุว่าให้โจทก์คืนหนังสือค้ำประกันธนาคารฉบับดังกล่าวที่จำเลยวางไว้เป็นหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา ภายใน 30 วัน หลังจากจำเลยพ้นภาระผูกพันตามสัญญา และจำเลยตกลงรับประกันผลงานมีกำหนด 12 เดือน นับจากวันรับมอบงาน โจทก์รับมอบงานงวดสุดท้ายเมื่อวันที่ 20 กันยายน 2560 การรับประกันผลงานของจำเลยจึงครบกำหนดในวันที่ 20 กันยายน 2561 ขณะโจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน 2561 ได้พ้นกำหนดระยะเวลาที่จำเลยตกลงรับประกันผลงานแล้ว ประกอบกับนางวรสิริ เจ้าหน้าที่การเงินของโจทก์ พยานโจทก์เบิกความตอบนายโจทก์ถามถึงว่า หนังสือค้ำประกันธนาคารที่จำเลยวางไว้เป็นหลักประกันนั้นได้หมดอายุลง แต่จำเลยไม่ได้นำหนังสือค้ำประกันธนาคารฉบับใหม่มาเปลี่ยน ด้วยเหตุนี้หนังสือค้ำประกันธนาคารย่อมสิ้นภาระผูกพันแล้ว โจทก์ไม่อาจบังคับชำระหนี้จากหนังสือค้ำประกันธนาคารฉบับดังกล่าวได้ กรณีไม่มีเหตุที่โจทก์จะยึดถือหนังสือค้ำประกันธนาคารที่จำเลยวางไว้เป็นหลักประกัน ต้องคืนให้แก่จำเลย ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง เมื่อจำเลยต้องชำระค่าปรับล่าช้า 4,089,540 บาท ค่าปรับสำหรับผู้ควบคุมงาน 337,050 บาท ค่าจ้างบุคลากรเข้าไปทำงานแทนจำเลย 2,000,000 บาท ค่าขาดประโยชน์จากการใช้อาคารพลาซ่า 2,550,000 บาท และค่าขาดประโยชน์จากการใช้อาคาร ค. 200,000 บาท รวมเป็นเงิน 9,176,590 บาท เมื่อนำเงินประกันผลงาน 6,408,340.05 บาท มาหักออกแล้ว คงเหลือเงินที่จำเลยต้องชำระแก่โจทก์ 2,768,249.95 บาท ส่วนโจทก์ต้องชำระค่าแรงงานที่ 30 เป็นเงิน 1,122,698.85 บาท กับค่าแรงงานที่ 31 และที่ 32 เป็นเงิน 2,000,000 บาท รวมเป็นเงินที่โจทก์ต้องชำระแก่จำเลย 3,122,698.85 บาท เมื่อโจทก์และจำเลยต่างฝ่ายต่างมีวัตถุประสงค์เหมือนกัน คือ หนี้เงินที่จะต้องชำระซึ่งกันและกัน เพื่อความสะดวกแก่การบังคับคดี จึงให้นำหนี้เงินที่โจทก์และจำเลยต้องชำระแก่กันมาหักกลบลบหนี้กัน คงเหลือหนี้เงินที่โจทก์จะต้องชำระให้แก่จำเลยเป็นเงิน 354,448.90 บาท พิพากษาแก้เป็นว่า เมื่อหักกลบลบหนี้กันแล้ว ให้โจทก์ชำระเงิน 354,448.90 บาท พร้อมดอกเบี้ยของต้นเงินดังกล่าวในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องแย้ง (ฟ้องแย้งวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2562) ถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี

นับตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่จำเลย และหากต่อมาภายหลัง
กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา ก็ให้ปรับเปลี่ยนดอกเบี้ย
ไปตามอัตราดังกล่าวบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ทั้งนี้ไม่ให้เกินกว่าอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี
ตามที่จำเลยขอ นอกจากนี้ที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ค่าฤชาธรรมเนียมตามฟ้อง
และฟ้องแย้งทั้งสามศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

เสถียร ศรีทองชัย · บดินทร์ ตีรารัตน์ · สิทธิชัย พูนเกษม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/289/2567>